Кого там виводять, кого там ведуть, Ярославе?
Кого там доводять, доносять, у землю яку?
Кому там забаглося Миклащука з Прокурави?
Кого там він має купати в кривавім піску?

Ніхто не розкаже, не скаже, не вишепче: досить!
Ніхто вже не може розтерти цю правду у прах.
Тебе вже, мій брате, виводять, виносять, доносять.
З тобою, мій брате, прощаються в дальніх пісках.

Ми будемо довго криваві роки розгрібати.
Ніхто вже не може розтерти цю правду у прах.
Тебе вже виводять, доводять тебе вже, мій брате.
Шукають тебе вже, мій брате, у дальніх пісках.

Це значить, нарешті, що нас небагато, це значить,
що нам не поможуть, нарешті, ні честь, ні обман.
Це значить нарешті, мій брате,

що кожен твій братчик

і завтра ще встигне зірвати свій "чорний тюльпан".

І як нам носити цю днину в очах, Ярославе,
і кров, що по наших по жилах тече і тече?
Ми навіть живем і вмираєм, хоч ми з Прокурави,
хоч ми навіть прірві вселенській підставим плече.